

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Otoła – Pawlica

Sędziowie: SO Małgorzata Kosicka

SO Grzegorz Kochan

Protokolant: sekr. sądowy Aneta Strynowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 października 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa R. K. (1)

działającego jako reprezentant grupy funkcjonariuszy Policji: R. B. (1), R. B. (2), P. B. (1), I. B., D. B. (1), P. B. (2), M. B. (1), R. B. (3), R. B. (4), P. B. (3), D. B. (2), R. B. (5), M. B. (2), A. B. (1), M. B. (3), J. B., R. B. (6), A. B. (2), R. B. (7), E. C. (1), K. C. (1), K. C. (2), T. C., R. C., E. C. (2), E. C. (3), W. C., M. C., G. D. (1), R. D., K. D., A. D. (1), M. D., T. D., A. D. (2), G. D. (2), K. F., S. F., T. F., J. R., A. G. (1), M. G. (1), A. G. (2), D. G. (1), D. G. (2), M. G. (2), E. G. (1), M. G. (3), E. G. (2), J. G. (1), G. G. (1), M. G. (4), J. G. (2), A. G. (3), K. G. (1), M. G. (5), K. G. (2), A. G. (4), R. H., M. H. (1), J. H., M. H. (2), M. H. (3), P. J. (1), A. J., G. J. (1), P. J. (2), K. J. (1), D. J., G. J. (2), J. J., K. J. (2), J. K. (1), A. K. (1), D. K., J. K. (2), R. K. (2), G. K. (1), A. K. (2), M. K. (1), J. K. (3), P. K., A. K. (3), G. K. (2), W. K., R. K. (3), R. K. (4), G. K. (3), J. K. (4), K. K. (1), R. K. (5), M. K. (2), R. K. (1), G. K. (4), M. K. (3), T. K. (1), K. K. (2), S. K., A. K. (4), T. K. (2), G. K. (5), A. K. (5), R. K. (6), J. L., A. L., R. L. (1), Ł. L., R. L. (2), W. L., T. Ł., A. Ł., P. Ł., K. M., A. M. (1), A. M. (2), J. M., P. M., M. M. (1), A. M. (3), T. M., M. M. (2), W. M., M. M. (3), S. N., M. N. (1), M. N. (2), U. N., Z. P. (1), E. P., J. P. (1), P. P. (1), Z. P. (2), M. P. (1), S. P. (1), K. P., R. P., M. P. (2), C. P., S. P. (2), A. P. (1), P. P. (2), J. P. (2), A. P. (2), A. P. (3), A. P. (4), J. P. (3), A. P. (5), M. R. (1), M. R. (2), M. R. (3), H. R., R. R., G. R., S. R., M. S. (1), P. S. (1), M. S. (2), Ł. S., M. S. (3), T. S. (1), A. S. (1), J. S., D. S. (1), K. S. (1), M. S. (4), K. S. (2), M. S. (5), P. S. (2), R. S. (1), P. S. (3), P. S. (4), P. S. (5), M. S. (6), M. S. (7), K. S. (3), M. S. (8), R. S. (2), T. S. (2), M. S. (9), P. S. (6), T. S. (3), T. S. (4), D. S. (2), A. S. (2), M. S. (10), I. S., M. S. (11), A. S. (3), N. S., M. S. (12), P. S. (7), D. S. (3), G. S., T. Ś., M. Ś., E. N., B. U., S. U., P. U., M. W. (1), M. W. (2), B. W., M. W. (3), J. W., R. W., M. W. (4), P. W. (1), D. W., S. W., M. W. (5), P. W. (2), K. W., R. Z. (1), R. Z. (2), K. Z., M. Z., B. Z., J. Ż., M. Ż., A. Ż., S. Ż.

przeciwko Skarbowi Państwa - Minister Spraw Wewnętrznych

o zapłatę w postępowaniu grupowym

w zakresie dopuszczalności postępowania grupowego

postanawia: odrzucić pozew.

G. G. (2) O. M. K.

UZASADNIENIE

W pozwie przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Spraw Wewnętrznych, złożonym w postępowaniu grupowym - R. K. (1), działający jako reprezentant grupy 222 funkcjonariuszy Policji - o wynagrodzenie z tytułu braku waloryzacji wynagrodzeń w latach 2012, 2013 i 2014 r., wnosił o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdego członka grup,

podzielonych na 58 podgrup, kwot stanowiących równowartość wysokości utraconych przez powodów świadczeń – o łącznej wartości 888.913,09 zł, szczegółowo wskazanych i wyliczonych w pozwie.

Uzasadniając wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym, reprezentant grupy wskazał, że roszczenia członków grupy oparte są na takiej samej podstawie faktycznej, tj. braku waloryzacji uposażeń funkcjonariuszy Policji, wskazanych w pozwie za okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2014 r..

Jako podstawę prawną roszczeń wskazał przepisy art. 6 ust. 1 w zw. z art. 5 pkt 1 lit. a i d oraz pkt 2 ustawy z dnia 23 grudnia 199 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1999 r. nr 110, poz. 1255) w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 30 czerwca 2014 r., które stanowią podstawę do obliczenia pełnego (zwaloryzowanego) wynagrodzenia w danym roku. Dodał, że stosownie do przywołanych przepisów, podstawę wynagrodzeń dla policjantów stanowią wynagrodzenia z poprzedniego roku, zwaloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń, ustalonym w ustawie budżetowej oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne, wypłacane na podstawie odrębnych przepisów.

Istotą roszczenia jest brak zastosowania do uposażeń policjantów średniorocznych wskaźników wzrostu wynagrodzeń, w państwowej sferze budżetowej, określonych w ustawie budżetowej, w okresie objętym powództwem, który wynosił:

- w 2012 r. - 100,00 % na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2012 z dnia 2 marca 2012 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 273);

- w 2013 r. - 100,00 % na art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2013 z dnia 25 stycznia 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 169);

- w 2014 r. - 100,00 % na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2013 z dnia 24 stycznia 2014 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 162).

W okresie od stycznia 2009 r. do 30 czerwca 2014 r. uposażenia funkcjonariuszy nie zostały zwaloryzowane, jednakże pozew obejmuje jedynie okres od 1 stycznia 2012 r. do 30 czerwca 2014 r.. Brak waloryzacji związany był z zaniechaniem przez właściwego ministra spraw wewnętrznych działań, umożliwiających waloryzację, zaś zgodnie z brzmieniem art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 287 poz. 1687) Komendant Główny Policji jest centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych. Minister Spraw Wewnętrznych, stosownie do art. 10a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw do wpływu na przeznaczenie środków z budżetu państwa na potrzeby resortu, zdaniem powodów, bezpośredni wpływ na przeznaczenie środków z budżetu państwa na potrzeby resortu, którym zawiaduje, w tym na waloryzację uposażeń funkcjonariuszy Policji (pozew k. 2 – 42 a.s.).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o odrzucenie pozwu jako niedopuszczalnego, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany wskazał, że przedmiotowy zakres zastosowania ustawy jest ograniczony do trzech kategorii spraw wyszczególnionych w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Zaznaczono, że w ocenie Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, wbrew twierdzeniom powoda - reprezentanta grupy, który wskazał jako podstawę prawną powództwa art. 417 k.c., sprawa ta ma charakter sporu o wynagrodzenie, a tego rodzaju roszczenia nie są objęte powołaną normą.

Potencjalne zaniżenie wartości wynagrodzeń funkcjonariuszy Policji związane z zaniechaniem waloryzacji uposażenia za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 października 2012 r. (okres sporny to 1 styczeń 2012 r. do 30 czerwca 2014 r. – przypis S.O.) jest elementem sporu o wielkość wynagrodzenia, a nie o odszkodowanie. Strona pozwana wskazała ponadto, że powyższego nie zmienia fakt skierowania powództwa przeciwko Skarbowi Państwa, który co oczywiste nie jest pracodawcą powoda ani członków grupy.

W konsekwencji w ocenie pozwanego w świetle art. 1 ust. 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym – dochodzenie roszczeń strony powodowej w przedmiotowej sprawie jest niemożliwe (odpowiedź na pozew k. 82 – 96 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

pozew zbiorowy podlega odrzuceniu.

Postępowania grupowe normuje ustawa z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. nr 7 z 2010 r., poz. 44., dalej również jako ustawa). Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy, co najmniej 10 osób może dochodzić w postępowaniu grupowym roszczeń jednego rodzaju, gdy oparte są one na tej samej lub takiej samej podstawie. Ustęp 2 w/w przepisu doprecyzowuje, że ustawa ma zastosowanie wyłącznie do roszczeń o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny oraz z tytułu czynów niedozwolonych. Ustawa zawiera zatem ograniczenia o charakterze przedmiotowym dochodzonych roszczeń, ograniczając je do trzech rodzaju pretensji procesowych. Ponadto, w sprawach o roszczenia pieniężne, na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy, powództwo może być ograniczone do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego. Powód zaś w takiej sytuacji nie jest obowiązany do wykazywania interesu prawnego w ustaleniu.

Stosownie do treści art. 10 ust. 1 ustawy, sąd rozstrzyga na rozprawie o dopuszczalności postępowania grupowego. W przypadku stwierdzenia, że sprawa nie podlega rozpoznaniu w jego ramach, odrzuca pozew. Oceniając dopuszczalność postępowania grupowego, sąd zobligowany jest badać, czy zachodzą wszystkie przesłanki wynikające z art. 1 ustawy.

Do podstawowych warunków dopuszczalności powództwa grupowego należy zaliczyć: - liczebność grupy (co najmniej 10 osób);

- jednorodność roszczeń członków grupy;
- określony rodzaj sprawy (o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny i z tytułu czynów niedozwolonych);
- tożsamość podstawy faktycznej roszczeń członków grupy;
- ujednoczenie wysokości roszczenia każdego członka grupy, przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy.

Obligatoryjnie należy rozważyć, czy dochodzone pozwem zbiorowym roszczenia są faktycznie jednorodowe oraz czy są oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej oraz czy roszczenia te mieszczą się w katalogu spraw wskazanych w art. 1 ust. 2 ustawy. Wyłącznie spełnienie wszystkich przesłanek łącznie, umożliwia rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym. Brak chociażby jednej z przesłanek dopuszczalności postępowania grupowego wyłącza możliwość rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym i prowadzi do odrzucenia pozwu z powyższego względu. Optymalizacja ekonomiki procesowej, nie stanowi przesłanki do warunków dopuszczalności powództwa grupowego.

W ocenie Sądu Okręgowego podnoszony przez pozwanego zarzut o niedopuszczalności postępowania grupowego – co do zasady – zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że została spełniona przesłanka liczebności grupy, ponieważ R. K. (1) występował jako reprezentant grupy 222 funkcjonariuszy Policji. Roszczenia objęte pozwem spełniały kryteria wskazane w art. 1 ust. 1 ustawy tylko w tym względzie, iż charakter roszczeń był jednolity – a to stanowiły roszczenia pieniężne. Wskazać jednak należy, że zostały one oparte na odmiennych podstawach materialnoprawnych, wobec czego roszczenie każdego z powodów oparte jest w częściach na różnych podstawach faktycznych i prawnych. Kwota powództwa każdego z członków grupy obejmuje zarówno wyrównanie braku waloryzacji wynagrodzenia corocznie średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń, jak i odsetki ustawowe, skompensowane na dzień wniesienia pozwu, które w ocenie strony powodowej należne są za opóźnienie w zapłacie roszczenia podstawowego. Pozew nie zawierał roszczeń o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt

niebezpieczny i z tytułu czynów niedozwolonych, zatem uchybiał warunkom wskazanym w art. 1 ust. 2 ustawy oraz art. 2 ustawy.

Na podstawie podniesionych przez stronę powodową twierdzeń uznać należało, że roszczenie dochodzone przedmiotowym pozwem w istocie nie stanowiło roszczenia z tytułu czynów niedozwolonych. Roszczenia powodów określone jako wynagrodzenia, pomimo tego, iż w argumentacji prawnej strona powodowa odwoływała się do art. 417 k.c. (obok powoływanych przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw), który stanowi o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Powodowie ostatecznie nie powoływali się jednak, aby w sprawie doszło do szczególnej sytuacji, tj. aby szkoda została wyrządzona przez niewydanie aktu normatywnego i nie odwołali się w zakresie faktycznych podstaw roszczeń do art. 417¹ § 4 k.c.

Strona powodowa wskazywała, że istotą roszczenia jest brak zastosowania do uposażeń funkcjonariuszy policji średniorocznych wskaźników wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej określonych w ustawie budżetowej w okresie objętym powództwem. Podniesiono również, że powodowało to oczywistą szkodę finansową, a więc opisany stan faktyczny obrazuje zaniechanie przy wykonaniu władzy publicznej podmiotu za realizację wypłaty uposażeń w zagwarantowanej przepisami wysokości. Żądanie jednak w powyższej kwestii nie zostało wprost skonkretyzowane. Roszczenia powodów nie zostały określone formalnie jako żądanie odszkodowania w oparciu o dyspozycję art. 417 § 1 k.c., który stanowi o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej.

Jak wskazuje reprezentant grupy, zasady i terminy podwyższania wynagrodzeń powodów, jako funkcjonariuszy Policji, określone zostały w ustawie z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 4 tej ustawy, od 2010 r. kwoty bazowe waloryzowane są corocznie średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń, zaś w myśl art. 6 ustawy podstawę do określenia wynagrodzeń w roku budżetowym, m.in., dla funkcjonariuszy Służby Więziennej stanowią wynagrodzenia z roku poprzedniego, zwaloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń ustalonym w ustawie budżetowej oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne, wypłacane na podstawie odrębnych przepisów. W konsekwencji, twierdzenie pozwu opiera się na założeniu, że jeżeli w latach 2012, 2013 i 2014 nastąpiłaby waloryzacja wynagrodzeń powodów, to również w latach 2012 – 2014 nastąpiłby wzrost wynagrodzeń, zgodnie z zasadami art. 6 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, pomimo konkretnego wskaźnika zawartego w ustawie budżetowej. Stwierdzić zatem należało, że istotą roszczenia dochodzonego w przedmiotowym postępowaniu, na co sama wskazywała strona powodowa, są roszczenia o zapłatę kwot wynikających z waloryzacji uposażenia oraz należnych odsetek. Oczywistym jest zatem, że kwoty dochodzone w pozwie zawierają się w pojęciu wynagrodzenia. Roszczenie w zakresie czynu niedozwolonego nie zostało w ogóle powołane. W ocenie Sądu Okręgowego powodowie odwołując się formalnie do prawidłowego zakresu przedmiotowego ustawy dotyczącego czynu niedozwolonego, faktycznie roszczenia swoje wywodzą nie z samego *ex delicto*, ale z faktu braku wypłaty zwaloryzowanej wysokości wynagrodzeń w latach 2012 – 2014 oraz niewypłacenia powyższego wynagrodzenia w tym zakresie.

Analiza porównawcza podstawy faktycznej i prawnej podanej w pozwie z zakresem przedmiotowym ustawy zawartym w treści art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym doprowadziło Sąd Okręgowy do uznania, że jakkolwiek powołane w pozwie okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom dopuszczalności pozwu w postępowaniu grupowym, to faktyczne okoliczności uzasadniające roszczenie pozwu nie odnoszą się do czynu niedozwolonego, przez co pozew podlegał odrzuceniu.

Dodatkowo wskazać należy, że w postępowaniu grupowym mogą być dochodzone roszczenia jednego rodzaju (o świadczenie lub ustalenie), a w przypadku roszczeń o świadczenie pieniężne (w postaci zryczałtowanej wysokości), które wynikają z odwołania się do wspólnych okoliczności faktycznych dla wszystkich podmiotów taką grupę tworzących (por. postanowienie SA w Krakowie z dnia 7 grudnia 2011 r., I Acz 1235/11).

Z treści pozwu wynika natomiast, że zgłoszenie przez każdego z powodów w istocie dwóch roszczeń pieniężnych (wynagrodzenie oraz skompensowane odsetki ustawowe). W ocenie Sądu Okręgowego doprowadziło to do naruszenia dyspozycji art. 2 ust. 1 ustawy. Stosownie do powołanego uregulowania postępowanie grupowe w sprawach o roszczenia pieniężne jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy wysokość roszczenia każdego członka grupy została ujednoczona przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy.

Zaznaczyć jednak należy, że analiza sposób ujednoczenia roszczeń wskazuje na nie odwołanie się przez stronę powodową do wspólnych okoliczności faktycznych dla wszystkich podmiotów tworzących grupę, dokonując jedynie ograniczenia wysokości żądanych odsetek ustawowych jednego członka grupy z wyższą wartością odsetek ustawowych do członka grupy z bezpośrednio niższą wartością odsetek ustawowych. W istocie więc, wysokość wynagrodzenia, stanowiącego roszczenie podstawowe pozostaje indywidualna dla każdego członka grupy (brak w tym zakresie podgrup) i podlegałaby w toku procesu konieczności indywidualnego określenia wobec każdego z powodów. Następnie od tak ustalonych wartości waloryzowanego wynagrodzenia Sąd musiałby określić wysokość skompensowanych odsetek ustawowych znów indywidualnie dla każdego powoda, co dopiero pozwałoby ustalić prawidłowość ujednoczenia grupy. R. legis postępowania grupowego nie obejmuje możliwość dochodzenia dwóch roszczeń pieniężnych i ujednoczenia roszczeń nie poprzez wspólne okoliczności sprawy, ale poprzez ograniczenie części skompensowanych odsetek ustawowych. Wspólne okoliczności sprawy, w rozumieniu art. 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (...), stanowiące o dopuszczalności ujednoczenia roszczeń w ramach tworzonych podgrup, to okoliczności, które są wspólne, czyli takie same dla członków grupy i jednocześnie inne od tych, które zdecydowały o wyodrębnieniu się innych podgrup. W sytuacji gdy faktyczna i prawna podstawa dochodzonych roszczeń i jednorodny ich charakter są te same dla wszystkich powodów, ujednoczenie roszczeń, jeżeli powodowie decydują się prowadzić proces w postępowaniu grupowym, musi się dokonać w odniesieniu do nich wszystkich, bez możliwości podziału na mniejsze grupy, warunkowanego tylko różną wysokością tych samych roszczeń (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 maja 2013 r., V ACz 354/13). W przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości, że reprezentant grupy nie powołał żadnych okoliczności wspólnych dla członków każdej z podgrup uzasadniających ich utworzenie. Kwestia braku waloryzacji wynagrodzeń, wspólna dla wszystkich powodów w żaden sposób nie odnosi się do kwestii tworzenia podgrup. Jak wskazano uprzednio, w istocie to roszczenie główne (brak waloryzacji wynagrodzenia) pozostaje w różnej wysokości dla każdego z powodów, a więc powodowie decydując się na prowadzenie procesu w postępowaniu grupowym, powinni byli dokonać ujednoczenia roszczeń w odniesieniu do nich wszystkich, bez uwzględniania dwóch różnych rodzajowo świadczeń pieniężnych i bez możliwości podziału na mniejsze grupy. W konsekwencji, strona powodowa nie wskazała zasad ujednoczenia wysokości roszczeń pieniężnych członków grupy lub podgrup, o czym stanowi art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy. Powodowie dołączyli natomiast do pozwu oświadczenia członków grupy o przystąpieniu do grupy i wyrażeniu zgody co do osoby reprezentanta grupy oraz umowę reprezentanta grupy z pełnomocnikiem, określającą sposób wynagrodzenia pełnomocnika.

W ocenie Sądu Okręgowego – pozew dotknięty jest także brakiem z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, tj. jeśli chodzi o zasady ujednoczenia wysokości roszczeń członków grupy, jak również art. 1 ust. 2 a contrario w/w ustawy poprzez dochodzenie w nim roszczeń nieobjętych dyspozycją powołanego przepisu. Nie ma wskazanej jednolitej zasady lub sposobu, według jakich kryteriów zostały zakwalifikowane i w przyszłości jak należałoby kwalifikować potencjalnych członków grupy. Powodowie uczynili to poprzez odwołanie się do kwoty zgłoszonego roszczenia, co – w ocenie Sądu – nie stanowi zasady, lecz jedynie wypełnienie obowiązku z art. 6 ust. 1 pkt 3 ustawy. Należy wskazać, że osoby, których intencją byłoby przystąpienie do grupy, musiałyby udowodnić przynależność do grupy, co w przypadku braku reguły uniemożliwiłoby Sądowi kontrolę zasadności tych twierdzeń i de facto brak możliwości zakwalifikowania do właściwej podgrupy.

Mając na uwadze całość rozważań, Sąd Okręgowy odrzucił pozew, na podstawie art. 10 ust. 1 zd. 1 w zw. z art. 1 ust. 2 a contrario, art. 2 ust. 1 a contrario i art. 6 ust. 1 pkt 1 a contrario ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym.

Sędziowie: Przewodnicząca:

Grzegorz Kochan Grażyna Otoła-Pawlica

Małgorzata Kosicka